

Vyvěšeno dne: 5. 2. 2026
Svěšeno dne: 19. 2. 2026
Dagmar Dolníčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Lenky Kaniové a soudců Petra Pospíšila a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **BONUM SOLUTIONS, spol. s r. o.**, sídlem Korunní 2569/108, Praha, zastoupený JUDr. Emilem Flegelem, advokátem sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2024, č. j. MSK 157174/2023, sp. zn. DSH/27547/2023/Sru, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2025, č. j. 19 A 13/2024-41,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2025, č. j. 19 A 13/2024-41, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 19. 1. 2024, č. j. MSK 157174/2023, sp. zn. DSH/27547/2023/Sru, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti v celkové výši 26 477 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou, zda správní orgán učinil „*nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“ ve smyslu § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a to konkrétně v situaci, kdy mu provozovatel vozidla ani přes výzvu nesdělil datum narození osoby, kterou označil za řidiče vozidla v době spáchání dopravního přestupku.

[2] Městská policie Vítkov dne 21. 12. 2022 oznámila Městskému úřadu Vítkov podezření ze spáchání dopravního přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dle oznámení dne 13. 12. 2022 v 13:37 hod. blíže nezjištěný řidič

motorového vozidla zastavil a stál ve Vítkově na náměstí Jana Zajíce na parkovacím místě označeném svislou dopravní značkou IP 13b *Parkoviště s parkovacím kotoučem*, aniž by ve vozidle umístil parkovací kotouč.

[3] Městský úřad dne 13. 3. 2023 vyzval žalobce coby provozovatele vozidla k uhrazení částky 200 Kč. Ve výzvě jej mimo jiné poučil o možnosti oznámit „osobu řidiče, která v inkriminovaném čase *skutečně řídila*“ dané vozidlo. V reakci na výzvu žalobce téhož dne sdělil, že vozidlo měl k dispozici „Karel Tesařík, Masarykova třída 354/23, 746 01, Opava“. Městský úřad posléze dne 20. 3. 2023 žalobce vyzval k doplnění údajů potřebných k určení totožnosti označené osoby, a to ke „sdělení data narození a veškerých *Vámi známých údajů k osobě Karel Tesařík, Masarykova třída 354/23 (např. tel. č., email, facebook)*“. Na tuto výzvu žalobce nijak nereagoval. Městský úřad poté bez dalšího usnesením ze dne 25. 5. 2023 věc – přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu – odložil, neboť do 60 dnů od přijetí oznámení o přestupku nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V odůvodnění konstatoval, že provozovatel vozidla i přes výzvu sdělil pouze neúplné údaje o jeho uživateli.

[4] Po provedeném správním řízení městský úřad následně rozhodnutím ze dne 13. 11. 2023 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Toho se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v souvislosti s dříve projednávaným přestupkem nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Za přestupek městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Dále mu uložil povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč. V odůvodnění městský úřad mimo jiné uvedl, že žalobce i přes výzvu sdělil pouze neúplné údaje o uživateli vozidla. V takovém případě již správní orgán neměl další povinnosti, neboť po něm nelze požadovat, aby dále pátral po neznámém řidiči, pokud o něm a jeho totožnosti nemá dostatečné údaje.

[5] V odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žalobce namítl, že správní orgán zjistil totožnost řidiče vozidla a byl tak povinen řešit přestupek s ním, nikoli s provozovatelem vozidla. Zahájení řízení s provozovatelem vozidla tudíž je, stejně jako vydané rozhodnutí, nezákonné. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 19. 1. 2024 odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že městský úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jeho snaha nebyla úspěšná, neboť nedisponoval dostatečnými údaji o totožnosti řidiče vozidla. Stejně je v tomto ohledu datum narození, které umožňuje identifikovat konkrétní osobu. Bez tohoto údaje hrozí záměna s jinou osobou totožného jména na téže adrese (otec-syn). Rovněž registr obyvatel bez tohoto údaje nedokáže ověřit totožnost osoby. Městský úřad sice v prvotní výzvě dostatečně nevymezil, jakými údaji má žalobce přesně identifikovat uživatele vozidla, v dodatečné výzvě však již upřesnil, jaké údaje mu má žalobce sdělit. Ten tak však neučinil.

[6] Žalobu, již žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 28. 3. 2025. V odůvodnění konstatoval, že městský úřad vyvinul dostatečnou snahu při zjišťování totožnosti řidiče vozidla. Žalobce mu však sdělil naprosto nedostatečné údaje. Údaji o totožnosti se rozumí jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu. Bez nich není řidič dostatečně identifikován. Datum narození je údajem potřebným pro účely obvyklé lustrace v centrálním registru obyvatel. Po správních orgánech nelze vyžadovat, aby činily rozsáhlé kroky ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Městský úřad tak byl oprávněn zahájit řízení o přestupku vůči žalobci coby provozovateli vozidla.

II. Kasační stížnost

[7] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[8] Stěžovatel uvedl, že napadený rozsudek je v příkrém rozporu s dlouhodobě ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle ní sice nelze po správním orgánu požadovat rozsáhlé kroky ke zjišťování řidiče vozidla v době přestupku, nelze však akceptovat, pokud správní orgán na snahu dohledat skutečného pachatele přestupku bez dalšího rezignuje a přistoupí k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, aniž by se řidiče jakožto přestupce pokusil vyhledat či kontaktovat přímo na základě informací sdělených provozovatelem vozidla. Právě takové kroky totiž podle judikatury NSS nelze pokládat za „rozsáhlé“, ale naopak za minimální nezbytné úkony, které správní orgán musí učinit. Dokonce i v situaci, kdy provozovatel označil za řidiče osobu s kontaktní adresou v zahraničí, správní soudy opakovaně dospěly k závěru, že neuvedení data narození nebrání tomu, aby správní orgán zaslal řidiči do zahraničí výzvu k podání vysvětlení. Tím spíše tento postup musí platit pro řidiče s českým jménem a adresou, který je pro správní orgány snadno dohledatelný a dostupný. V daném případě se městský úřad nepokusil vyhledat či kontaktovat osobu označenou stěžovatelem za řidiče. Nesplnil tak podmínku učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupkového jednání ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Řízení se stěžovatelem coby provozovatelem vozidla tak zahájil a vedl nezákonně.

III. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se skutkovými i právními závěry krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost nebo zamítl pro nedůvodnost.

[10] Zdůraznil, že v rámci nezbytných kroků nelze od správního orgánu požadovat rozsáhlé úkony směřující k určení totožnosti přestupce, nemá-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Na snahu dohledat skutečného pachatele přestupku přitom správní orgán samozřejmě nemůže bez dalšího rezignovat. Pro posouzení toho, zda městský úřad učinil tzv. nezbytné kroky, je třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem případu. Stěžovatel nesdělil na základě výzvy kompletní údaje o totožnosti možného řidiče vozidla. Ty pak nedoplnil ani na výzvu městského úřadu. Bez údaje o datu narození není možné osobu ztotožnit. Může dojít k záměně osob se shodným jménem a příjmením. Nedostatečné údaje nezakládají podezření o tom, že by se přestupku mohla dopustit právě označená osoba. V daném případě tak městský úřad provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a následně v souladu se zákonem zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla.

[11] Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č. j. 7 As 135/2016 - 17, podle něhož lze po provozovateli vozidla legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgán a požadovat po něm, aby na základě nesprávných údajů od provozovatele činil rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku. Dle žalovaného není důvod se od této judikatury odchýlovat.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] V daném případě se jedná o věc, o níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně. Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o splnění základních podmínek řízení o kasační stížnosti, dále se v souladu s § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (ve znění účinném do 31. 12. 2025, viz čl. XI bod 3. zákona č. 314/2025 Sb.; dále jen „s. ř. s.“), zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) ve věci je potřeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci je kasační stížnost přijatelná z posledně zmiňovaného důvodu. Krajský soud nedostatečně reflektoval rámec, který judikatura kasačního soudu vymezuje pro postup správního orgánu v situaci, kdy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, a provozovatel mu ve lhůtě sdělí údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Vedle toho se krajský soud nevypořádal s přílehavou judikaturou, na kterou v řízení o žalobě poukázal stěžovatel. Jednalo se přitom o pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[14] Kasační stížnost je **důvodná**.

[15] Stěžovatel brojí proti právnímu posouzení věci krajským soudem, resp. žalovaným, ohledně otázky, zda je správní orgán povinen kontaktovat osobu označenou provozovatelem za řidiče vozidla v době spáchání dopravního přestupku, i v případě, kdy provozovatel vozidla v oznámení o tomto řidiči ani následně k výzvě správního orgánu neuvede datum jeho narození.

[16] Otázkou, zda správní orgán učinil „*nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“ ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Vyslovil, že pro hodnocení, zda správní orgán učinil tzv. „nezbytné kroky“, je vždy zapotřebí přihlídnout ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu. V rámci nezbytných kroků nelze od správního orgánu požadovat rozsáhlé úkony směřující k určení totožnosti přestupce, nemá-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Současně však nelze akceptovat, pokud správní orgán na snahu dohledat skutečného pachatele přestupku bez dalšího rezignuje a přistoupí k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, aniž by se řidiče jakožto přestupce pokusil vyhledat (např. za pomoci jemu dostupných databází) či kontaktovat přímo na základě informací sdělených provozovatelem vozidla (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 - 44, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 - 22, ze dne 9. 12. 2020, č. j. 2 As 303/2020 - 24, či ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020 - 26).

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti přílehavě odkázal na rozsudky ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 141/2019 - 22, a ze dne 16. 4. 2024, č. j. 4 As 293/2023 - 21, v nichž NSS posuzoval téměř shodné skutkové okolnosti jako v nyní projednávaném případě. Kasační soud zde dospěl k závěru, že správní orgán pochybil, pokud se nepokusil kontaktovat osobu označenou

pokračování

provozovatelem za řidiče vozidla v době spáchání přestupku v situaci, kdy mu provozovatel vozidla sdělil toliko jméno, příjmení a adresu pobytu řidiče. V obou případech se přitom dokonce jednalo o zahraniční adresu. NSS shledal, že znalost data narození přestupce nelze považovat za nutnou podmínku pro to, aby správní orgán mohl přistoupit k pokusu zjistit další údaje o pachateli přestupku či aby se jej pokusil kontaktovat. Sdělení data narození řidiče je nepochybně vhodné, jeho případné nesdělení však správní orgán nezprošťuje povinnosti pokusit se řidiče ztotožnit a kontaktovat na základě dalších poskytnutých informací. V rozsudku č. j. 5 As 141/2019 - 22 k tomu dodal, že zákon výslovně neupravuje výčet údajů, jimiž je zapotřebí identifikovat osobu označenou v určitém podání, z judikatury je však patrné, že je provozovatel vozidla povinen sdělit správnímu orgánu údaje, na jejichž základě má správní orgán možnost bez provádění dalších rozsáhlých úkonů označeného řidiče vyhledat nebo ho přímo kontaktovat; neznalost takových údajů či nekontaktnost označené osoby jde zásadně k tíži provozovatele vozidla.

[18] Nejvyšší správní soud nevidí důvodu, proč by se měl v nyní projednávané věci od výše citované judikatury odchýlit. K výzvě městského úřadu dle § 125h zákona o silničním provozu stěžovatel včas sdělil jméno, příjmení a adresu pobytu řidiče, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo řídit. Městský úřad poté stěžovatele vyzval k doplnění sdělení o datum narození označeného řidiče a případné další údaje k jeho osobě (např. telefonní číslo, e-mailovou adresu, Facebook). Na tuto výzvu stěžovatel nereagoval a městský úřad posléze přestupkovou věc odložil s tím, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Poté zahájil řízení o přestupku vůči stěžovateli a shledal jej vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla.

[19] Tento postup městského úřadu, aprobevovaný rozhodnutím žalovaného i rozsudkem krajského soudu, nebyl správný. Stěžovatel sdělil městskému úřadu dostatečné údaje, na jejichž základě bylo možné řidiče kontaktovat. Za dané situace tedy městský úřad byl povinen učinit alespoň základní úkony směřující k identifikaci označené osoby a k jejímu kontaktování. Mezi takové úkony obvykle patří dohledání údajů o dané osobě v dostupných databázích, je-li to možné, a rovněž pokus o kontaktování řidiče za použití údajů, které poskytl provozovatel vozidla. Úvaha žalovaného, že výzva by nemusela být doručena správnému adresátovi, jelikož se na dané adrese může nacházet více osob téhož jména, je pouhou spekulací. Nepochybně lze souhlasit s tím, že by provozovatel vozidla měl vědět, komu své vozidlo svěruje, to však nemůže správní orgán zcela zprostit povinnosti vyvinout alespoň elementární úsilí za účelem zjištění a potrestání skutečného pachatele přestupku.

[20] Městský úřad tudíž pochybil, pokud se nepokusil kontaktovat osobu označenou provozovatelem vozidla (stěžovatelem) za pachatele přestupku, a tedy neučinil nezbytné kroky k jeho zjištění ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Nebyly tedy naplněny předpoklady pro odložení řízení o dopravním přestupku označeného řidiče a následné zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.

[21] K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že již v rozsudku č. j. 5 As 353/2020 - 26, zdůraznil, že k potrestání provozovatele vozidla na základě objektivní odpovědnosti nelze přistupovat automaticky „*při první obtíži spojené s kontaktováním (pravděpodobného) řidiče daného vozidla, nejde-li o obstrukční jednání samotného provozovatele.*“ Z rozhodnutí správních orgánů ovšem nevyplývá, že by považovaly postup stěžovatele za obstrukční (tuto okolnost žalovaný toliko naznačil v řízení před krajským soudem v duplice ze dne 17. 6. 2024). Uváděly pouze, že stěžovatel nesdělil dostatečné údaje o totožnosti řidiče vozidla, a tudíž nemohly identifikovat konkrétní osobu a zahájit vůči ní řízení.

[22] Ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 - 17, na který odkazoval jak krajský soud v napadeném rozsudku, tak žalovaný ve vyjádření ke kasační

stížnosti, nesvědčí o správnosti postupu městského úřadu. V jeho odůvodnění NSS zdůraznil, že pokud správní orgány mají (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo z jiných indicí) reálnou možnost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Podmínka učinění nezbytných kroků podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je splněna například tehdy, „*označí-li provozovatel vozidla za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně osobu, která odepré podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), nebo dojde k řetězení dalších osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.)*.“ V dané věci provozovatel vozidla označil za řidiče polského občana a uvedl jeho polskou kontaktní adresu, přičemž správní orgán se na tuto adresu opakovaně pokoušel doručit výzvu k podání vysvětlení. V nyní projednávané věci však byla situace odlišná; bylo totiž předčasné říci, zda nelze stěžovatelem označenou osobu dohledat či kontaktovat. V této souvislosti si přitom nelze nevšimnout, že ve správním spisu městského úřadu se nachází výpis z obchodního rejstříku týkající se stěžovatele, v němž osoba téhož jména a adresy, jakou sdělil k výzvě městského úřadu, figuruje jako jeho bývalý společník a jednatel. Lze tak předpokládat, že se nemuselo jednat o smyšlenou osobu.

[23] Nejvyšší správní soud v bodě 22 odkazovaného rozsudku č. j. 7 As 135/2016 - 17 lapidárně shrnul podstatu problému tak, že po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Pokud provozovatel vozidla tyto údaje sdělí, nemohou správní orgány rezignovat na svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Teprve vyjde-li následně najevo, že uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Krajský soud na citovaný rozsudek NSS odkázal v bodě 13 napadeného rozsudku, nevyvodil z něj však patřičné závěry, ani neuvedl důvody, pro něž se od něj odchýlil.

[24] Obdobně přitom pochybil, pokud se v odůvodnění napadeného rozsudku nijak nevyjádřil k přílehavé judikatuře, na kterou poukázal stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného ze dne 21. 5. 2024 v rámci citace z rozsudku Krajského soudu v Praze. Z označených rozsudků NSS ze dne 28. 3. 2019, č. j. 9 As 445/2017 - 21, a ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 141/2019 - 22, poměrně jednoznačně plyne, že datum narození přestupce nelze považovat za nutnou podmínku pro to, aby správní orgán mohl přistoupit k pokusu zjistit další údaje o pachateli přestupku či aby se jej pokusil kontaktovat. Krajský soud přesto tyto závěry týkající se samotného merita jím hodnocené věci pominul a bez dalšího v bodě 16 napadeného rozsudku konstatoval, že údaji o totožnosti se rozumí jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu, přičemž bez těchto údajů není řidič dostatečně identifikován, s dodatkem, že datum narození je údajem potřebným pro účely obvyklé lustrace v centrálním registru obyvatel.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o důvodnosti kasační stížnosti, zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu. Současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož k tomuto postupu byl dán důvod již v řízení před krajským soudem [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[26] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Nejvyšší správní soud zároveň rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto mu podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil.

pokračování

[27] Náklady řízení v první řadě tvoří odměna stěžovatelova advokáta a náhrada hotových výdajů, které soud stanovil podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti novelizace advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 258/2024 Sb. přísluší advokátovi odměna podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 (čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.).

[28] V případě řízení před krajským soudem se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného ze dne 21. 5. 2024) ve výši 3 x 3 100 Kč a tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024], tedy celkem 10 200 Kč.

[29] V řízení o kasační stížnosti pak šlo o jeden úkon právní služby (kasační stížnost) ve výši 1 x 4 620 Kč a jeden režijní paušál ve výši 1 x 450 Kč [§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025], tedy celkem 5 070 Kč. Za úkon spočívající v podání repliky k vyjádření žalovaného ze dne 4. 6. 2025 soud stěžovateli náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jej nepovažoval za důvodně vynaložený náklad – replika nepřinesla pro věc nic nového, jednalo se pouze o stručnou glosu k argumentaci žalovaného bez většího přínosu pro právní diskurz. Ostatně vzhledem k jejímu obsahu ji soud ani nezasílal žalovanému na vědomí.

[30] Protože právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je stěžovatelův advokát (Advokátní kancelář Emil Flegel s. r. o.), je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti o částku 3 207 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[31] Žalobcovy náklady řízení dále tvoří jím zaplacené soudní poplatky v celkové výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu; 5 000 Kč za kasační stížnost).

[32] Celkem tedy soud stěžovateli vůči žalovanému přiznal náhradu nákladů ve výši 26 477 Kč. K jejímu zaplacení určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2026

L. S.

Lenka Kaniová v. r.
předsedkyně senátu